

имамъ, защото седемъ царства трѣбва да се минатъ. На — Стамбулъ, Измиръ, Масъръ. . .

Той брои на пръсти и изрежда още нѣкои имена, които не само не сж никакви царства, но надали и значатъ нѣщо. Но увѣренъ, че всичко това непременно ще ме очуди и порази, той на края самодоволно и добродушно се усмихва. Ески-Драпъ е много старъ и лицето му е противно и страшно: черна, като марокинъ кожа, черни устни, черни сж дори и бѣлтъцитѣ на очитѣ му. Едни зжбитѣ му се бѣлѣятъ и само усмивката дава нѣщо човѣшко на това лице.

— Има и море, — продължава той. — И море има да се минава.

А следъ кратка пауза той неочаквано и съвсемъ наивно ме запитва:

— Комендаръ-ефенди, истина ли е — ти си ученъ човѣкъ — истина ли е, че въ морето имало толкозъ голѣми змии, че спирали и параходитѣ дори?

Оттукъ нататъкъ вече ние бързо мѣнимъ темитѣ на разговора си.

Най-после той си отива доволенъ и веселъ, защото въ черната му ржка се бѣлѣе записката, съ която му разрешавахъ да си насѣче колкото иска дърва покрай границата. Но вънъ войницитѣ дълго време не го оставятъ да си отиде, шегуватъ се и се смѣятъ около него.